Srijeda, 21.10.2015.g.

Jučer popodne sam malo gledao vijesti na televiziji. Kolone izbjeglica… Sa

torbama, vrećicama … Oko njih policija, vojska … Ograde …

**Kako me to podsjetilo na one slike iz Vukovara prije 24 godine**

**…**

Suze su mi samo krenule niz lice … I radi onog nekad i radi ovog danas …

Te izbjeglice su iz dalekih zemalja, ne razumijem njihov jezik, ne znam

njihovu povijest. Čak ne znam točno ni razloge zašto su krenuli tako

daleko. U nepoznato …

**Znam samo, svi su tako govorili, da ih nosi vjera i nada u bolji i**

**sigurniji život.**

Idu kroz države, prelaze granice … S dokumentima i bez njih … Stari,

mladi, djeca … Sigurno da među njima ima i zločestih ljudi, terorista …

A i druge su druge vjere, krivovjerci …

Možemo još dugo o tome raspravljati da li oni na sve ovo imaju pravo

ovdje u našim državama tako kako se događa … Mnogo razloga za i protiv

…

**ALI, MENI SU SUZE KRENULE, I SADA MI TEKU DOK OVO**

**PIŠEM, KADA SAM VIDIO LJUDE SA VREĆICAMA U JEDNOJ**

**RUCI A U DRUGOJ RUCI RUKA DJETETA.**

I POMISLIO, DA JE GOSPODIN BOG I TE LJUDE STVORIO

S LJUBAVLJU.

I ONI SU NJEGOVA LJUBLJENA DJECA.

**I ONI IMAJU SVOJE ANĐELE ČUVARE.**

**I ONI ĆE JEDNOG DANA DOĆI NA NJEGOV SUD PA ĆE**

**ODGOVARATI ZA ONO ŠTO SU ČINILI U SVOJIM ŽIVOTIMA.**

Kako će im biti, nitko ne može znati. TO JE SAMO OD GOSPODINA

BOGA.

**Ali, ŠTO ĆU JA UČINITI U OVIM TRENUCIMA!?**

**KAO DA SU SE SVE OČI DUHOVNOG SVIJETA U OVOM**

**TRENUTKU OKRENULE PREMA MENI.**

Pogledao sam na sat  i vidio da je tek prošlo 17.00 sati. Još stignem na

molitvu Krunice i misu u našoj župnoj crkvi. Nisam mislio taj dan ići na misu. Ali moram nešto učiniti za te drage ljude sa vrećicama u ruci. Što mogu i kako mogu.

Idem na misu … Molit ću žarko Gospodina i Njegov dobri duhovni svijet za njih. Da ih blagoslovi i da im se smiluje. Da prepoznaju, prihvate i izvrše Njegovu svetu volju za svoje živote.

ZNAM DA GA MNOGI OD NJIH NE POZNAJU. I VJEROJATNO GA

NEĆE SPOZNATI U OVOM SVOJEM ZEMALJSKOM ŽIVOTU.

Ali, Gospodin me to ne pita niti će me pitati kada jednog dana dođem

pred Njega.

Ne, znam da će samo pitati: "IVANE, ŠTO SI TI UČINIO KADA SU

ONE IZBJEGLICE, ONA MOJA LJUBLJENA DJECA, PATILA NA

ONOM PUTU IZBJEGLIŠTVA?"

Uhvatio me neki STRAH BOŽJI i dobio sam neku posebnu želju i volju

da se molim za drage izbjeglice i njihove obitelji. Ali i za sve one koje će

na tom putu sresti. Policajce, vojnike, carinike, liječnike, medicinske

sestre, humanitarno osoblje i razne druge ljude. I njihove obitelji.

Za čas sam se obukao i požurio prema našoj crkvi.

SVE SAM NJIH NOSIO U SRCU I MISLIMA NA MOLITVU MOJE

LJUBLJENOM GOSPODINU. I POSLIJE MISE SAM DUGO ZA NJIH

SVE MOLIO.

JER, SVI NAŠI LJUDSKI ZAKONI, PROPISI, PRAVILA I NAČINI

SVAKODNEVNOG ŽIVOTA PADAJU U VODU KADA PRED TEBE

DOĐE ČOVJEK SA VREĆICOM I DJETETOM U RUCI, DALEKO OD

SVOJEG DOMA, TRAŽEĆI BOLJI ŽIVOT.

MENE JE SAMO STALNO DRŽAO NEKI OSJEĆAJ DA JE TO

GOSPODIN ISUS. S VREĆICOM I DJETETOM U RUCI.

**I PITA ME: "IVANE, ŠTO ĆEŠ**

**UČINITI?"**

O LJUBLJENI MOJ GOSPODINE ISUSE,

SMILUJ SE NAMA GRIJEŠNICIMA!

SMILUJ SE, SMILUJ SE, SMILUJ SE…

JER, TI SI JEDINI BOG, TI SI JEDINI

GOSPODIN, TI SI JEDINI SVET, TROJEDINI,

LJUBLJENI BOG, OTAC, SIN I DUH SVETI!

ČAŠĆEN, HVALJEN, SLAVLJEN I

BLAGOSLOVLJEN U SVE VIJEKE VJEKOVA.

PRESVETA DJEVICE, MOLI ZA NAS

GRIJEŠNIKE!